

раздѣли, и отъ онаго часа не знають веке що ста-на Менторъ. Това раздѣленіе ми быде едно молни-но удареніе. Метософъ се надѣше секога защо като ны испитува раздѣлены, щеше ны понуды да ка-жемъ противны работы; совсѣмъ вѣруваше да ме принуди съ неговья ласкателны обѣщанія, и да ме смете да исповѣдамъ онова що бы скрылъ Менторъ: сосъ една рѣчь не издируваше истинну, но искаше да найде нѣкую причину, за да каже царю, какъ сме ные Финикіани, за да ны направи свои роботы. И на истину, со сичкую нашу невинность, и со сичкую цераву мудрость, найде онъ средство да го прелести.

Увы! кому са покорни царіе! и найцѣломуд-ренніи често бывають прелщени. Лукави и лихоим-цы человекци ги окружають. Добріи се держать на страну, понеже не са ни лоботяжатели ни ласкатели; они чакать да ги потрачатъ, но цари не знають от-нюдъ да ги найдать; нагровивъ лукави са дерзост-ливи, предестницы, прилѣжливи за да придобиятъ познанство сосъ други, искусни да се смиря-вать, готови да чинать какво да е противъ по-чести и совѣсти за да возблагодаратъ страсти на оныя що царувать. О! колко е несчастенъ единъ царь да буде покоренъ на злоухищренія лукавыхъ! онъ се изгубува яко неизгони ласкателство, и ако не люби оныя що му взувать съ дерзость истин-ну. Това мыслѣхъ въ мое злощастіе; и често си докарувахъ на умъ личко що бѣхъ чулъ да ка-зува Менторъ.

Но семъ Метософъ те посла на планины Оазій-скія пустыни, гдѣ бѣжа неговин роби, за да слу-жа сосъ нихъ ни да му врда великая стада.